

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

10.Gf.40.030/2024/11.

A felperes:

Felperes1

cím2

A felperes képviselője:

Varga Rita Mária Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Varga Rita Mária ügyvéd)

cím1

Az alperesek:

Alperes1 I. rendű

cím4 és

Alperes2 II. rendű

cím5

Az I. és II. rendű alperes képviselője:

Schall Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Schall Norbert ügyvéd)

cím3

A per tárgya:

kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság:

Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

2.G.40.203/2022/43.

A fellebbezést benyújtó fél:

I. és II. rendű alperesek

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja;

az I. és II. rendű alpereseket mentesíti a terhükre megállapított perköltség megtérítése alól és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 78.400 (Hetvennyolcezer-négyszáz) forint, továbbá 70.270 (Hetvenezer-kétszázhetven) forint + áfa összegű együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság a 2.G.40.203/2022/44. számú határozatával kijavított ítéletében kötelezte az I. rendű alperest a felperesnek 15 napon belül 2.200 euró, továbbá 144.000 forint és ezen összegek 2021. április 9. napjától a kifizetésig járó évi 5% mértékű késedelmi kamata, valamint 492.398 forint perköltség megfizetésére. Rendelkezett arról, hogy amennyiben a követelés az I. rendű alperestől behajthatatlan a II. rendű alperes köteles megfizetni a felperesnek a fenti marasztalási összeget.

[2] A határozat indokolásában tényként állapította meg, hogy a felperes és az I. rendű alperes között 2021. február 23-án létrejött szerződés szerint az I. rendű alperes vállalta, hogy a felperes 2 francia bulldog fajtájú kutyájának ország3ról az ország4ba való szállítását megszervezi. Az állatok helységről ország1ba (Amsterdam) történő közúti fuvarozását az I. rendű alperes maga látta el, majd megszervezte azok légi úton történő szállítását. Az I. rendű alperes kötelezettséget vállalt továbbá a kutyák tanúsítvány típus alapú tanúsítványainak beszerzésére – amelyet a II. rendű alperes az I. rendű alperes nevében eljárva 2021. február 21-én kezdeményezett és az okmányokat a szállítás napján vette át –, továbbá a szárazföldi fuvarozás során az állatok megfelelő ellátására. Az I. rendű alperes a kutyákat 2021. február 23-án helységrlen vette át a felperestől, majd a közúti fuvarozás során 2021. február 24-én ország2ban (helység4) a szállítmányt hatósági ellenőrzés alá vonták. A hivatal1 (a továbbiakban: helység4i állategészségügyi hatóság) elrendelte a felperes kutyái, valamint kísérő dokumentumaik lefoglalását és a felperes költségén hatósági felügyelet alá (karanténba) helyezését mindaddig, amíg az Európai Unión belüli szállításra vonatkozó behozatali feltételeket utólag teljesítik, illetve igazolják. A helység4i állategészségügyi hatóság határozata szerint a fenti intézkedésre azért került sor, mert a hatóság – az illetékes magyar hatósággal egyeztetve – arra a következtetésre jutott, hogy a szállítmány a 92/65/EGK Irányelv 10. cikk (2) bekezdés c) pontja értelmében nem dokumentált, a perbeli kutyáknak nem volt tanúsítvány típus alapú hivatalos egészségügyi tanúsítványa. A felperesnek a kutyák menhelyi elhelyezésével 2.200 euró, a ország3ra szállítatással összefüggésben pedig 144.000 forint kiadása merült fel.

[3] Az elsőfokú bíróság a határozat jogi indokolásában megállapította, hogy a peres felek között 2021. február 23-án az alperes ajánlatának ráutaló magatartással való elfogadása útján, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:66. §, 6:5. § (3) bekezdésének megfelelően a Ptk. 6:302. §-ában szabályozott nemzetközi szállítmányozási szerződés jött létre, mert az I. rendű alperes nem kizárólag közúti fuvarozás ellátását, hanem egyéb tevékenységeket – a légi fuvarozás megszervezése, a kutyák tanúsítvány típus tanúsítványainak beszerzése, valamint a szárazföldi fuvarozás során az állatok megfelelő ellátása – is vállalta azzal, hogy a Ptk. 6:304. §-a szerint a ország1ba történő közúti fuvarozást maga látta el. A peres felek jogviszonyában a küldemény károsodásából fakadó felelősség a jogvita tárgya, a kutyák a lefoglaláskor a szállítmányozó birtokában voltak, ezért a Ptk. 6:309. §-a szerint a fuvarozási szerződés szabályait, ebben a körben pedig a „Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről” szóló Genfben az 1956. évi május hó 19. napján kelt egyezmény kihirdetéséről szóló 1971. évi 3. törvényerejű rendeletet (a továbbiakban: CMR Egyezmény) kellett alkalmazni.

[4] A helység⁴i állategészségügyi hatóság határozata alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az állatok karanténba helyezésére a belső piac járványos állatbetegségekkel szembeni védelméről szóló rendelet alapján került sor, mert a szállítmányt egyetlen tanúsítvány típus tanúsítvány kísérte, amely a 14 különböző származási cím földrajzi elhelyezkedését tekintve nem volt elfogadható, a tanúsítványt nem minden esetben adhatta volna ki a helység⁶i kiállító hatóság, amely miatt további vizsgálatok elvégzése és a szállítási előírások betartásának ellenőrzése vált szükségessé. A kutyák karanténba helyezésére nem a szállítási körülmények, hanem a nem megfelelően kiállított tanúsítvány típus tanúsítvány miatt került sor, amelynek folytán a hatóság lényegében úgy tekintette, hogy a kutyákhoz nem áll rendelkezésre a tanúsítvány típus által támogatott hatósági egészségügyi bizonyítvány, amely miatt az irányadó állategészségügyi garanciákat a hatóság nem találta igazoltnak.

[5] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján az I. rendű alperes szerződésszegő magatartását a CMR Egyezmény 3. cikke alapján látta megállapíthatónak, mert a tanúsítvány típus tanúsítványok kiállítatását az I. rendű alperes vállalta és végeztette el, amely tanúsítványok kiállítására – a benyújtól (benyújtól) nyilatkozata szerint is – nem a jogszabályoknak megfelelően került sor. A hatósági állatorvos feladatkörén belül járt el a tanúsítvány típus tanúsítványok kiállítása során, akinek szolgáltatását az I. rendű alperes a fuvarozás teljesítése céljából vette igénybe, hiszen ahhoz a tanúsítvány kiállítása szükséges volt. Ebből következően az I. rendű alperes az általa igénybe vett személy cselekményéért vagy mulasztásáért a CMR Egyezmény 3. cikke szerint a saját cselekményeként, illetve mulasztásaként felel. Miután a CMR Egyezmény 17. cikk 1. pontja nem szabályozza a perbeli károkozó magatartást, ezért az elsőfokú bíróság az egyezmény által nem szabályozott kérdésekben a Ptk.-t alkalmazta és megállapította, hogy az I. rendű alperes szerződést segezt azzal, hogy nem megfelelően kiállított tanúsítvány típus tanúsítványt használt fel az állatok fuvarozása során és emiatt került sor a karantén elrendelésére. Az I. rendű alperesnek előre látnia kellett [Ptk. 6:521. §], hogy a szerződésszegés körébe tartozik az általa igénybe vett személyekért való felelősség, ezen személyek által okozott károkért felelős, ezért a felperest ért kár bekövetkezte, valamint a szerződésszegés között az ok-okozati összefüggés is fennáll és az I. rendű alperes magatartása a közreműködőért való felelősség szabályai szerint felróható.

[6] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I. rendű alperes magatartásával összefüggésben a felperes vagyonában a keresettel érvényesített összegű értékcsökkenés következett be, amelyet az I. rendű alperes a Ptk. 6:522. § (1) és (2) bekezdései szerint köteles megtéríteni. Ebben a körben bizonyítottanak találta, hogy a megjelölt kiadások – a menhelyi elhelyezés költségeként 2.160 euró és az átutalás 40 euró összegű költsége, a kutyák ország³ra való hazaszállításáért kifizetett 144.000 forint fuvardíj – a felperesnél ténylegesen felmerültek, ezért a fenti összeg és annak a CMR Egyezmény 27. cikk 1. pontja szerinti késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az I. rendű alperest.

[7] Kiemelte, hogy a teljesítés, vagyis a kutyák továbbszállítása a német hatóság intézkedése miatt a Ptk. 6:179. § (1) bekezdése alapján nem vált lehetetlenné, de amennyiben a teljesítés lehetetlenült volna az I. rendű alperes mint ezért felelős személy a Ptk. 6:180. § (2) bekezdése szerint lenne köteles a keresettel érvényesített összegű szerződésszegéssel okozott kár megtérítésére.

[8] A per elbírálása szempontjából nem tartotta jelentősnek, hogy az I. rendű alperessel szemben bármely hatóság alkalmazott-e szankciót, mert az engedélyek megléte, a gépjármű jogszabályi előírásoknak való megfelelése annak feltétele, hogy az I. rendű alperes vállalkozói tevékenységet tudjon folytatni, de a szerződésszegő magatartása szempontjából közömbös. Szintén nem tartotta releváns kérdésnek, ezért nem vizsgálta a kutyák szállítási körülményeit, valamint az alperesi együttműködési kötelezettség elmulasztására való hivatkozást, ezért a fentiek körében előterjesztett bizonyítási indítványokat mellőzte.

[9] A II. rendű alperes mint az I. rendű alperesi betéti társaság beltagiának helytállási kötelezettségéről a Ptk. 3:154. §-a szerinti mögöttes felelőssége alapján a 1/2007. Polgári jogegységi határozat szerint rendelkezett.

[10] Az I. és II. rendű alperesek fellebbezésükben kérték az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, valamint a felperes marasztalását az első- és a másodfokú perköltségben.

[11] Az elsőfokú ítéletet a polgári perrendtartásról szóló 2016. CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. §-ának, 267. §-ának, 268. §-ának megsértése, továbbá a Ptk. 6:142–6:146. §-aiba, 6:157. §-ába, 6:174. §-ába, 6:307. §-ába, a CMR Egyezmény 3. cikkébe ütközés miatt tartották jogszabálysértőnek.

[12] Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság hiányos tényállás alapján állapította meg az alperesek kárfelelősségét és a jogszabály téves értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű alperes és a tanúsítvány típus tanúsítványt kiállító hatósági állatorvos között a CMR Egyezmény 3. cikke szerinti kapcsolat van, mert az állatorvos szolgálatát a fuvarozás teljesítése céljából igénybe vette. A tanúsítvány típus alapú tanúsítvány illetékes hatóságtól történő beszerzése az I. rendű alperes kötelezettsége volt, amelynek eleget is tett, de nem merült fel olyan körülmény, amelyből arra lehetne következtetni, hogy nem megfelelő adatokat szolgáltatott a tanúsítványt kiállító hatóság részére. A tanúsítvány típus tanúsítvány kiállítása kifejezetten a jogszabály által hatósági hatáskör gyakorlására feljogosított hatósági állatorvos feladata, amelyből következően a tanúsítvány megfelelő módon történő kiállítása is a hatósági állatorvos felelősségi körébe tartozik. Ehhez a fuvarozó csak adatokat szolgáltat és amennyiben azok kapcsán bármiféle kétség merül fel, a hatósági állatorvos nem állítja ki a tanúsítványt, a perbeli esetben azonban ez nem vitásan megtörtént.

[13] Kiemelték, hogy a tanúsítvány beszerzése a fuvarozás teljesítésének előfeltétele volt, ennek hiányában az I. rendű alperes meg sem tudta volna kezdeni a teljesítést, ezért nem helytálló az elsőfokú bíróságnak az az értelmezése, hogy a hatósági állatorvos szolgálatát a fuvarozás teljesítése céljából vette igénybe. A CMR Egyezmény 3. cikke által szabályozott körben a fuvarfeladat teljesítéséhez jellemzően az alfuvarozók, az irányítók és egyéb személyek szolgálata vehető igénybe, továbbá fogalmilag is kizárt és értelmezhetetlen, hogy a fuvarozó a fuvarfeladat teljesítéséhez hatóság szolgálatát vegye igénybe. Sérelmezték, hogy az elsőfokú döntés kizárólag azon alapul, hogy a tanúsítvány típus tanúsítványokat nem a vonatkozó állategészségügyi előírások szerint állították ki, de az indoklás nem tartalmazza,

hogy a tanúsítvány kiállítása mely jogszabályi feltételeknek nem felelt meg, amelyet az elsőfokú bíróság tájékoztatása szerint is a hibás teljesítés kapcsán a felperesnek kellett volna bizonyítani. Az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését megsértve azt sem indokolta meg, hogy az I. rendű alperesnek mely körülményből kellett volna felismernie, hogy a hatósági állatorvos nem megfelelően állította ki a tanúsítványt, valamint elmulasztotta annak jogi és ténybeli indokát adni, hogy az I. rendű alperest mint fuvarozót milyen felróható magatartás terheli az állatorvos által nem megfelelően kiállított tanúsítványok miatt, amelyek tartalmát, megfelelőségét nem tudta kontrollálni vagy felülbírálni és ez nem is lehetett a feladata.

[14] Az elsőfokú eljárásban is hivatkozott 2017/625 EU rendelet (a továbbiakban: EU rendelet) 3., 10. és 15. cikkei azt támasztják alá, hogy a tanúsítvány típus tanúsítványok tartalma nem az I. rendű alperes felelősségi körébe tartozik, mert a fenti közösségi jogi normák világosan elhatárolják a hatóság és a vállalkozó feladatait, valamint felelősségét, amely jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság indokolás nélkül figyelmen kívül hagyott. Hivatkoztak továbbá az élelmiszerláncról és hatósági felügyeletéről szóló 2008. évi XLVI. törvény 2. § (1) és (2) bekezdéseire, 4. §-ára, 25. § (1) bekezdésére, 26. § (1) bekezdésére, 27. § (1)-(3) bekezdéseire, valamint a 34. § (2) és (4) bekezdéseire. A fentiekből következően a hatósági állatorvos által kiállított nem megfelelő tanúsítványok miatt az alpereseket nem terheli felelősség, felróható magatartás hiányában e tekintetben fel sem merülhet a kárfelelősségük, az elsőfokú bíróság pedig egyéb ezt megalapozó magatartást nem állapított meg.

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és az alperesek másodfokú perköltségben marasztalására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényekből helytálló jogi következtetésre jutott.

[16] A per elbírálása szempontjából jelentősnek tartotta, hogy a peres felek írásbeli szerződést nem kötöttek, az I. rendű alperes vállalta a kutyák közúti szállítását és repülőtérre való elszállítását, e tevékenység ellátása körében vállalta továbbá az összes szükséges okirat – közte a tanúsítvány típus tanúsítvány – beszerzését. Az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta, hogy a felek jogviszonyára a Ptk. 6:302. §-a és a 6:304. §-a vonatkozik és a jogügylet nemzetközi vonatkozásait is figyelembe véve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a tanúsítvány típus tanúsítvány kiállításával kapcsolatos kárfelelősség az alpereseket terheli, mert a teljes fuvar lebonyolítását vállalták. A perbeli kutyák lefoglalására az vezetett, hogy a helységi állategészségügyi hatóság szerint a tanúsítványban valamennyi kutyára feltüntetett származási hely nem volt megfelelő. Álláspontja szerint ez az ítéleti megállapítás azon a tényen alapul, hogy a tanúsítvány típus tanúsítvány kiállításához szükséges adatokat, így a kutyák származási helyét kizárólag az I. rendű alperes tudta szolgáltatni és a származási hely helytelen megjelölése is a tanúsítvány érvénytelenségéhez vezetett. Álláspontja szerint az I. rendű alperes megbízása és az állatorvos tevékenysége közötti okozati összefüggést a bizonyítékok egyértelműen igazolják, mert kizárólag az II. rendű alperes közölt adatokat a tanúsítvány típus tanúsítvány kiállításához, az általa közölt származási hely azonban helytelen volt, a helytelen adatok alapján kiállított tanúsítvány pedig érvénytelen lett, és a német hatóság a szállítmányt emiatt foglalta le, valamint emiatt szállították a kutyákat menhelyre.

[17] Az I. és a II. rendű alperesek a Fővárosi Ítéltábla anyagi pervezetését követően a Pp. 373. § (5) bekezdésében és 375. § (2) bekezdésében foglalt lehetőséggel élve az ellenkérelmüket és a fellebbezésüket megváltoztatták és arra hivatkoztak, hogy a CMR Egyezmény 11. cikk 1. pontja szerint az irat- és adatszolgáltatási kötelezettség a feladó felperest terhelte, a 11. cikk 2. pontja alapján a felperes által rendelkezésre bocsátott adatok, iratok és felvilágosítások helyességét az I. rendű alperes nem volt köteles vizsgálni, ezek hiányából, nem kielégítő voltából vagy szabálytalanságából származó felelősség nem terhelte. A tanúsítvány típus tanúsítvány beszerzésére vonatkozóan a szerződő felek fentiekől esetlegesen eltérő megállapodása a CMR Egyezmény 41. cikk 1. pontja alapján minősül, amely az I. és a II. rendű alperesek kártérítési felelősségét nem alapozhatja meg.

[18] A felperes az ellenkérelem és fellebbezés megváltoztatására figyelemmel a keresetváltoztatás lehetőségével élve Gf/9. sorszámú beadványában előterjesztett másodlagos keresetében a keresettel érvényesített összeg megfizetésére a szerződésen kívül okozott károkért való kárfelelősség szabályai alapján [Ptk. 6:518-520. §] kérte kötelezni az alpereseket, amelynek alapjául azt állította, hogy a felek tanúsítvány típus tanúsítvány beszerzésére vonatkozó, a CMR Egyezmény 11. cikk 1. pontjától eltérő megállapodása a Kúria Pfv.21.537/2012/4. számú precedensképes határozatára is figyelemmel a teljes szerződés semmisségét eredményezte, mert a felperes azt az érvénytelen rész nélkül nem kötötte volna meg.

[19] Érvelése szerint a felek megállapodásának lényeges elemét jelentette a kutyák helységi gyűjtőpontról való indítása, a felperes enélkül nem szerződött volna, az I. rendű alperes a kutyák származási helyéről (a felperes mint tenyésztő lakóhelyéről) való elszállítását nem vállalta. Amennyiben a tanúsítvány típus tanúsítványt a kutyák származási helye szerint kellett volna kiállítani, akkor innen kellett volna azokat elszállítani, mert a származási hely szerinti tanúsítvánnyal nem lett volna lehetséges a kutyák gyűjtőponttól való elszállítása, hiszen gyűjtőpontos szállítás esetén az üzemeltető külön engedély alapján állíttatja ki a tanúsítvány típus kísérő okmányt.

[20] Harmadlagos keresetével a szerződésszegésért való kárfelelősség szabályai [6:142-146. §, 6:302.§, 6:307. §, 6:254.§, 6: 271. §] alapján érvényesített jogot, amelynek alapjául azt állította, hogy az I. rendű alperes téves tájékoztatást adott a felperes által szolgáltatandó kísérő okmányokra nézve, mert a szerződés megkötését megelőzően közölt tájékoztatásában nem szerepelt a tanúsítvány típus tanúsítvány, sőt annak beszerzésére kifejezetten az I. rendű alperes vállalt kötelezettséget. Álláspontja szerint a helytelen tájékoztatásért az I. rendű alperest, mint fuvarozást üzletszerűen végző felet vétkesség terheli, amelynek következtében a CMR Egyezmény 11. cikk 2. pontja alapján a felperes mentesül a felelősség alól, amelyből azt a következtetést vonta le, hogy a szerződésszegéssel okozott kár az I. rendű alperes terheli.

[21] A másodfokú tárgyaláson az érvénytelenség körében indítványozta a felek meghallgatását, valamint kiemelte, hogy szerinte a másodfokú eljárásban az elsőfokú bíróság által nem vizsgált szállítási körülményeket is vizsgálni kell.

[22] Az I. és a II. rendű alperesek a másodlagos és harmadlagos keresettel szembeni Gf/10. sorszám alatti ellenkérelmükben elsődlegesen azzal érveltek, hogy a felperes kereseti kérelmei jogi és logikai ellentmondásban állnak egymással. Álláspontjuk szerint a CMR Egyezmény 11. cikk 2. pontjától eltérő megállapodás nem eredményezi a teljes szerződés semmisségét, mert a felperes nyilvánvaló szerződéses akarata a kutyák meghatározott helyre történő szállítására irányult. Az I. rendű alperes nem adott a felperes számára téves tájékoztatást a tanúsítvány típus tanúsítvány beszerezhetősége kapcsán, ahogy az a megrendelést visszaigazoló okiratokból is kitűnik. Az I. rendű alperes akkor járt volna el felróhatóan, ha nem szerzi be a tanúsítványt, illetve ennek hiányában kezdi meg a szállítást vagy, ha nem teszi lehetővé a tanúsítvány felperes általi beszerzését, amelyre a perbeli esetben nem került sor. A felperes alaptalanul hivatkozik az I. rendű alperes objektív felelősségére és vétkességére, az I. rendű alperest felróhatóság nem terheli. Álláspontjuk szerint a szerződő felek abban a közös téves feltevésben voltak, hogy a tanúsítvány típus tanúsítványt az I. rendű alperes jogszerűen szerzi be, amely nem eredményezi a teljes szerződés érvénytelenségét és nem alapítja meg az I. rendű alperes kártérítési felelősségét.

[23] A Fővárosi Ítéltábla az I. és a II. rendű alperesek fellebbezését a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyaláson bírálta el, melynek körében teljes terjedelmében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, mert annak nem volt fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése [Pp. 358. § (5) bekezdés].

[24] Az I. és a II. rendű alperesek anyagi pervezetést követően megváltoztatott fellebbezése alapos.

[25] Az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a peres felek közötti szerződés a tartalma alapján nemzetközi szállítmányozási szerződésnek minősül [Ptk. 6:302. §], amelynek alapján az I. rendű alperes köteles volt a felperes kutyáinak országról az országba történő szállításának megszervezésére és ebben a körben a saját nevében, de az I. rendű alperes javára a küldemény továbbításával összefüggő szerződések megkötésére és jognyilatkozatok megtételére, továbbá, hogy e jogviszony keretében a kutyák országba történő közúti fuvarozását az I. rendű alperes maga látta el [Ptk. 6:304. §].

[26] Az okiratok, különösen a helység⁴i állategészségügyi hatóság határozatának helyes értelmezésével jutott arra a következtetésre is, hogy e szerződés nem ment teljesedésbe, továbbá, hogy a felperes kutyáinak lefoglalására kizárólag abból az okból került sor, hogy az Európai Unióba való behozatal követelményei nem teljesültek, mert az állategészségügyi követelmények teljesülését – különösen a veszettség elleni védelem meglétét és az emberre, valamint más állatokra átvihető fertőző betegségek kizárását – nem igazolta a hatályos állategészségügyi előírásoknak megfelelően készült, a 92/65/EGK irányelv E. melléklete szerinti minta-nyomtatványnak megfelelően kiállított tanúsítvány típus tanúsítvány, a bemutatott tanúsítvány érvénytelen, ezért a szállítmány a 92/65/EGK irányelv 10. cikk (2) bekezdés c) pontja értelmében nem volt dokumentált.

[27] A fellebbezési ellenkérelemben foglaltakkal ellentétben a tanúsítvány típus tanúsítvány hiányosságát, illetve hibáját nem önmagában a kutyák származási helyének helytelen megjelölése, hanem éppen az okozta, hogy azt nem származási helyenként, a származási hely szerint illetékes hatósági állatorvos állította ki, vagyis a helység⁴i állategészségügyi hatóság álláspontja szerint a különböző földrajzi helyekről származó kutyákat nem tanúsíthatta volna egy kísérő okmány.

[28] A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a perbeli jogviszonyban az elsőfokú bíróság értelmezésétől eltérően az I. rendű alperes nem a Ptk. 6:309. §-a alapján felel fuvarozóként. A fuvarjogviszony és benne a felelősségi szabályok alkalmazását a Ptk. 6:304. §-ában szabályozott önszerződés, vagyis az alapítja meg, hogy a szállítványozó I. rendű alperes közúton maga fuvarozta a felperes kutyáit, ezért erre a jogviszonyra a fuvarozási szerződés szabályait, a fuvarozóként eljáró szállítványozó felelősségére pedig a fuvarozó felelősségére vonatkozó szabályokat kellett alkalmazni.

[29] A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak azzal a jogszabályok helytelen értelmezésén és alkalmazásán alapuló következtetésével, hogy az I. rendű alperes a fuvarozás teljesítése céljából igénybe vett hatósági állatorvos tanúsítvány típus tanúsítvány nem megfelelő kiállításában álló mulasztásáért a saját mulasztásaként felel a CMR Egyezmény 3. cikke alapján. Az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően a CMR Egyezmény 3. cikke már önmagában azért sem alkalmazható, mert az állategészségügyi bizonyítvány a fuvarozást megelőzően beszerzendő okmány, vagyis a szerződés teljesítését megelőző szakaszához kapcsolódik, amelyet egyértelműen alátámaszt az is, hogy a küldemény továbbításához és kezeléséhez szükséges okiratok átadásának hiányában a fuvarozó a küldemény átvételét, vagyis a teljesítés megkezdését megtagadhatja. Ehhez képest a CMR Egyezmény 3. cikke kifejezetten a fuvarozás teljesítése céljából igénybe vett személyekért való felelősség szabályait fogalmazza meg.

[30] Az I. rendű alperes kárfelelősségét illetően mind a felperes, mind pedig az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy a tanúsítvány típus tanúsítvány beszerzése az I. rendű alperes szerződéses kötelezettsége volt, mert azt ő vállalta. Ehhez képest a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a perbeli jogvita elbírálása során annak volt jelentősége, hogy a hatósági állategészségügyi bizonyítvány beszerzésére a peres felek közötti fuvarjogviszony keretében az I. rendű alperes érvényesen nem vállalhatott kötelezettséget a következők miatt.

[31] A CMR Egyezmény – amely az 1. cikk 1. pontja szerint a perbeli fuvarozási jogviszonyra alkalmazandó – egyértelműen, eltérést nem engedő módon határozza meg a fuvarjogviszonyban a felek jogait és kötelezettségeit és ehhez kapcsolódnak logikailag zárt egységet alkotva a felelősségi szabályok, azok alanya, tárgya, terjedelme, a felelősség alóli kimentésre vonatkozó rendelkezések.

[32] A CMR Egyezmény 11. cikk 1. pontja szerint a feladó köteles a fuvarlevélhez csatolni azokat az iratokat, amelyek az áru kiszolgáltatása előtt végrehajtandó vám- vagy más

hatósági kezeléshez szükségesek, illetve köteles ezeket az iratokat a fuvarozó rendelkezésére bocsátani és részére minden szükséges felvilágosítást megadni. Az ehhez kapcsolódó felelősségi szabályt a 11. cikk 2. pontja határozza meg, amely szerint a feladó felelős a fuvarozóval szemben minden kárért, amely az iratok és felvilágosítások hiányából, nem kielégítő voltából vagy szabálytalanságából származik, kivéve, ha a fuvarozót vétkesség terheli. A fuvarozó nem köteles vizsgálni, hogy a fenti iratok és felvilágosítások helyesek vagy kielégítőek-e, a 11. cikk 3. pontja szerint bizományosként kizárólag azokért a következményekért felelős, amelyek a fuvarlevélbe bejegyzett és ahhoz csatolt vagy a fuvarozónak átadott iratok elvesztéséből, helytelen használatából származnak.

[33] A fenti jogszabályi rendelkezésekből következik, hogy az állategészségügyi ellenőrzésekhez szükséges okmányokat a feladónak kell a fuvarozó rendelkezésére bocsátani, amelyeket a fuvarozó nem köteles megvizsgálni abból a szempontból, hogy a kapott okmány a hatályos állategészségügyi előírásoknak megfelel-e és csupán az okmányok neki felróható elvesztéséért, helytelen kezeléséért, használatáért felel a feladóval szemben.

[34] E jogszabályi rendelkezések indoka, hogy a fuvarozó és az áru között nincs jogi kapcsolat, az adott áru továbbításához szükséges engedélyek beszerzése nyilvánvalóan nem lehet a kötelezettsége, amely egyébként nem a fuvarozás teljesítéséhez kapcsolódó, hanem azt megelőző feladói kötelezettség. Másrészt a fuvarozó nem rendelkezik és nem is kell hogy rendelkezzen olyan szakértelemmel, amely szükséges az adott okmány, a perbeli esetben az állategészségügyi bizonyítvány helyességének megállapításához.

[35] A CMR Egyezmény főszabály szerint kógens jogszabályi rendelkezéseket tartalmaz, a perbeli esetre nem irányadó kivételként a CMR Egyezmény 40. cikke a 37. és 38. cikkek rendelkezéseitől való eltérést lehetővé teszi, azonban a 41. cikk 1. pontja szerint ettől eltekintve semmis és hatálytalan minden olyan kikötés, amely az egyezmény rendelkezéseitől közvetve vagy közvetlenül eltér, de az ilyen kikötések semmissége nem vonja maga után a szerződés egyéb rendelkezéseinek a semmisségét. A 41. cikk 2. pontja példálózó felsorolást tartalmaz a CMR Egyezménnyel ellentétes kikötések semmisségére, ez azonban nem változtat azon, hogy a CMR Egyezmény alapvetően kógens és a fuvarjogviszonyban részes felek jogait és kötelezettségeit meghatározó rendelkezésektől, valamint az erre épülő felelősségi szabályoktól, mint a CMR Egyezmény megalkotásának a CMR Egyezmény preambulumban kifejezésre juttatott céljától – amely éppen a fuvarozáshoz használt okmányok és a fuvarozó felelőssége tekintetében az egységes szabályozás megalkotása volt – érvényesen nem lehet eltérni.

[36] A másodfokú eljárásban abban a kérdésben is állást kellett foglalni, hogy az ún. tanúsítvány típusú tanúsítvány – vagyis a 2016/429/EU rendelet 4. cikk (51) bekezdése értelmében az egységes architektúrájú integrált számítógépes állategészségügyi rendszerbe felvitt állategészségügyi bizonyítvány – a CMR Egyezmény 11. cikk 1. pontja szerint az áru hatósági kezeléséhez szükséges okmánynak, avagy egyéb olyan okiratnak minősül, amelyet a feladó által szolgáltatott adatok alapján mint a fuvarozás teljesítéséhez szükséges, ahhoz kapcsolódó okiratot a fuvarozónak kell kiállíttatnia.

[37] Az egyes élő állatok Közösségen belüli kereskedelmét szolgáló uniós irányelvek, köztük a 92/65/EGK tanácsi irányelv és az azt módosító 2013/31/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv implementációja tárgyában meghozott, az egyes élőállatok és termékek Európai Unión belüli kereskedelmével kapcsolatos állategészségügyi és állattenyésztési ellenőrzésekről szóló 54/2004. (IV. 24.) FVM rendelet (a továbbiakban: FVM rendelet) perbeli szállítás időpontjában hatályos 1. § (6) bekezdése meghatározza azokat a feltételeket, amelyeknek a kutyák tagállamok közötti kereskedelmi célú szállítása során teljesülniük kell. Eszerint be kell tartani az 576/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 6. cikkében foglaltakat (jelölés, veszettség elleni vakcinázás, útlevél); ezenfelül az állatoknak az elszállításukat megelőző 48 órán belül hatósági állatorvosi vizsgálaton kell átesniük [1. § (6) bekezdés b) pont].

[38] Az FVM rendelet 6. § (1) bekezdés c) pontja további feltételként határozza meg, hogy az állatot a rendeltetési helyre történő szállítás során állategészségügyi bizonyítványnak kell kísérnie, amely megfelel a 92/65/EGK tanácsi irányelv E. melléklet 1. részében szereplő mintának és amelyet hatósági állatorvos írt alá tanúsítva, hogy az azonosító okmányban dokumentálta a b) pontnak megfelelően elvégzett klinikai vizsgálatot, amely igazolja, hogy az állatok a klinikai vizsgálat időpontjában szállításra alkalmas állapotban voltak az 1/2005/EK tanácsi rendelet szerint. Mindezekon felül szükséges annak igazolása, hogy az állat az erre feljogosított hatóság által nyilvántartásba vett és rendszeresen ellenőrzött olyan létesítményből származik, illetve létesítményben született, amely nem áll állategészségügyi korlátozó intézkedés alatt [FVM rendelet 1. § (6) bekezdés d) és f) pontjai].

[39] Az FVM rendelet 1. § (6) bekezdés c) pontjában nevesített állategészségügyi bizonyítvány kiállítására a perbeli időszakban irányadó 92/65/EGK irányelv E. melléklet 1. részében szereplő minta adattartalmának a bizonyítványozásra és a perbeli kutyákra vonatkoztatható része szerint az állategészségügyi bizonyítványban (II.2. rovat) a hatósági állatorvosnak, vagy a származási gazdaságért felelős és az illetékes hatóság által feljogosított állatorvosnak azt kell igazolnia: az állatok szállítása előtt 48 órával az illetékes hatósági állatorvos vizsgálatot végzett, amelynek során nem talált betegségekre utaló jeleket; továbbá az állatokat az 576/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 17. cikkének (1) bekezdése szerinti jelöléssel látták el; valamint a veszettség elleni vakcina beadásának időpontjában legalább 12 hetesek voltak, az első vakcinázásuk óta legalább 21 nap telt el; továbbá az azt követő ismételt védőoltásokat mindig az előző vakcinázás érvényességi idején belül adták be; továbbá az állatokat megfelelően kiállított útlevél kíséri. Az egyebek között a fenti adatokat tartalmazó állategészségügyi bizonyítványt a kiállítását követően fel kell tölteni a tagállamok illetékes hatóságait összekapcsoló informatikai rendszerbe [FVM rendelet 13. § (1) bekezdés].

[40] A fenti jogszabályi rendelkezésekből és az állategészségügyi bizonyítvány-minta adattartalmából kitűnően a tanúsítvány típus alapú rendszerbe feltöltött állategészségügyi bizonyítvány az állatok kereskedelmi forgalomba kerüléséhez, az Európai Unión belüli szállításához megkívánt állategészségügyi és egyéb azonosítási követelmények teljesülését, vagyis azt igazoló okirat, hogy az állat a vonatkozó állategészségügyi előírásoknak megfelel. Ebből következően a tanúsítvány típus alapú bizonyítvány a felperes kutyáinak állategészségügyi hatósági kezeléséhez szükséges olyan okirat, amelyet a CMR Egyezmény 11. cikk 1. pontja szerint a felperesnek kellett biztosítani és ezen nem változtat az

a tény sem, hogy a bizonyítvány kétségkívül a fuvarozó I. rendű alperesre vonatkozó adatokat is tartalmaz.

[41] A tanúsítvány típus alapú hatósági állategészségügyi bizonyítvány beszerzését, illetve kiállíttatását az I. rendű alperes a fuvarjogviszony keretében a fentebb kifejtettek szerint érvényesen nem vállalhatta el, a hatósági bizonyítvány beszerzésére vonatkozó részében a peres felek megállapodása semmis.

[42] A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy nem vitásan a felperes kutyáinak az Európai Unión belüli szállítását, országról országba történő közúti fuvarozását az I. rendű alperes saját szállítóeszközzel maga végezte. Ahogy azt a Fővárosi Ítéltábla a fentiekben már kifejtette, a szállítmányozó I. rendű alperes azzal, hogy a küldeményt az unió területén maga továbbította, belépett a szerződésbe, amelyre a Ptk. 6:304. §-a kifejezett lehetőséget biztosított számára. Az Európai Unión belüli közúti árutovábbítási jogviszonyra a fentebb szintén kifejtettek szerint az önszerződés miatt a fuvarozási, nem pedig a szállítmányozási szerződés szabályait kell alkalmazni és ebből a szempontból közömbös, hogy az I. rendű alperes emellett a kutyák országba való légi szállításának megszervezését is vállalta, mert a tanúsítvány típus alapú hatósági bizonyítvány nem ehhez a tevékenységéhez, hanem a fuvarjogviszonyhoz kapcsolódott.

[43] Az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt a hivatalból figyelembe veendő semmisségi okot [Ptk. 6:88. § (1) bekezdése] nem észlelte és ebből adódóan a Pp. 237. § (3) bekezdés b) pontjának megfelelően anyagi pervezetés körében nem is hozta a felek tudomására. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság nem megfelelő anyagi pervezetését a Pp. 370. § (4) bekezdése szerint eljárva a felek tudomására hozta és a fellebbező I. és a II. rendű alperesek kérelmére figyelembe vette. A Pp. 369. § (4) bekezdése szerinti anyagi pervezetést követően (10.Gf.40.030/2024/7. számú tárgyalási jegyzőkönyv) az I. és a II. rendű alperesek éltek az ellenkérelem, illetve a fellebbezés megváltoztatásának jogszabályi lehetőségével [Pp. 373. § (5) bekezdés, 375. § (2) bekezdés] és hivatkoztak a tanúsítvány típus alapú állategészségügyi bizonyítvány beszerzésére vállalt kötelezettségét meghatározó szerződési feltétel semmisségére is.

[44] A felperes másodfokú eljárásban előterjesztett másodlagos keresete alapján vizsgálni kellett, hogy a fenti szerződési feltétel érvénytelensége a teljes szerződés megdőlését eredményezi-e.

[45] A másodlagos keresetet – melyben felperes a szerződésen kívül okozott károkért való kárfelelősség szabályai alapján kérte az alpereseket a kárai megtérítésére kötelezni arra alapítottnak, hogy a szerződés tanúsítvány típus tanúsítvány I. rendű alperes általi beszerzésére vonatkozó feltételének érvénytelensége a teljes szerződés semmisségét eredményezi – a Fővárosi Ítéltábla ténybelileg és jogi következtetéseit tekintve is alaptalannak találta.

[46] A Ptk. szabályaihoz képest speciálisnak minősülő CMR Egyezmény 41. cikk 1. pontja kifejezetten úgy rendelkezik, hogy az egyezmény rendelkezéseitől eltérő kikötések

semmissége nem vonja maga után a szerződés egyéb rendelkezéseinek semmisségét, vagyis nem eredményezi a teljes szerződés megdőlését. Ettől függetlenül is a Ptk. 6:114. § (1) bekezdése szerint a részleges érvénytelenség akkor vezethet a teljes szerződés érvénytelenségéhez, ha a felek azt az érvénytelen rész nélkül nem kötötték volna meg. Azt, hogy a felek az I. rendű alperes érvénytelennek minősülő okmánybeszerzésre vállalt kötelezettsége nélkül a szerződést megkötötték volna-e nem szubjektív, hanem objektív tények alapján kellett vizsgálni. Ahogy azt a Ptk. e tekintetben a korábbiakhoz képest változatlan szabályozása miatt a jelen eljárásban is irányadó a BDT2010. 2351. számon közzétett eseti döntés kifejti, önmagában az egyik szerződő félnek az a nyilatkozata, hogy az érvénytelen kikötés nélkül nem szerződött volna, még nem ad alapot a szerződés teljes érvénytelenségének a megállapítására, nem annak van tehát jelentősége, hogy a perben a felek milyen nyilatkozatot tettek, hanem azt kell vizsgálni, hogy az észszerűen eljáró, a gazdasági racionalitásokat mérlegelő felek a szerződéskötés időpontjában az utóbb semmisnek bizonyult feltétel nélkül a szerződést megkötötték volna-e.

[47] A felperes a másodlagos keresetének alapjául valójában azt állította, hogy a saját okmány- beszerzése mellett a helységi gyűjtőpontról való indulással – amelyet maga lényeges feltételnek tekintett – a kutyák nem lettek volna elszállíthatók, a szerződés teljesítése nem lett volna lehetséges, vagyis valójában azt állította, hogy gyűjtőpontról történő szállítás esetén az állategészségügyi bizonyítvány beszerzésére kizárólag a fuvarozó I. rendű alperesnek volt lehetősége.

[48] A jogszabályi hivatkozásokkal egyebekben alá nem támasztott fenti érvelést egyrészt cáfolta a helységi állategészségügyi hatóság határozata, amelyben kifejtettek szerint a hatóság azért találta a tanúsítvány típus alapú állategészségügyi bizonyítványt nem megfelelőnek, mert a szállítmányhoz csak egyetlen tanúsítványt csatoltak, amely a szállított állatok útlevelében megadott 14 különböző származási helyre és a szállítási útvonalra tekintettel sem tűnt megfelelőnek. Megállapította, hogy a tanúsítványt nem minden kutyára adhatta volna ki a helységi hatóság, arra a származási cím szerinti állategészségügyi hatóságok lettek volna illetékesek.

[49] Ezenfelül a perben alkalmazandó fent megjelölt jogszabályi rendelkezésekben [FVM rendeletet 1. § (6) bekezdés c) pont, 92/65. EGK irányelv E. melléklet I. rész] előírt bizonyítvány-minta szállítmány adatait magában foglaló részében nem a feladás helyét, vagyis a gyűjtőhelyet, hanem a származási helyet és a származási gazdaságot, valamint annak engedélyszámát kell feltüntetni és a bizonyítványt hatósági vagy a származási gazdaságért felelős, az illetékes hatóság által erre feljogosított állatorvos bocsáthatja ki, amely szintén cáfolja a felperes által előadott érvelést. A gyűjtőpontos szállításra vonatkozó és a felperes által tartalmilag hivatkozott bizonyítványt a Bizottság (EU) a 2021/403. végrehajtási rendelettel, annak 61. fejezetében vezette be, amely rendeletet 2021. március 24-én hozták meg és a 28. cikk szerint 2021. április 21-étől kell alkalmazni, vagyis a perbeli szállításra nem lehetett irányadó. A kutyák származási helye (a felperes lakóhelye) szerinti hatósági bizonyítványt – amelynek hiánya miatt találta a szállítmányt a helységi állategészségügyi hatóság nem megfelelően dokumentáltnak – a felperes vitathatatlanul be tudta volna szerezni és az sem igazolt, hogy ez esetben az állatok helységről való indulása nem lett volna lehetséges, mert a helységi állategészségügyi hatóság nem a gyűjtőpontos szállítás miatt kifogásolta a szállítmány dokumentáltságát, hanem éppen a származási cím szerint kiállított hatósági bizonyítványok hiánya miatt. Miután a rendelkezésre álló peradatok cáfolták, hogy a feladó felperes okmánybeszerzése mellett a kutyák helységről nem lettek volna

elszállíthatók, nem volt szükség annak további vizsgálatára, hogy az elszállítás előbbi helyét a felperes a szerződés lényeges feltételének tekintette-e.

[50] A fentiekből következően a hatósági állategészségügyi bizonyítvány beszerzésére vonatkozó szerződéses kikötés semmissége a CMR Egyezmény 41. cikk 1. pontja szerint nem vonja maga után a szerződés egyéb rendelkezéseinek semmisségét, vagyis a Ptk. 6:114. § (1) bekezdése alapján az érvénytelenség Ptk. 6:108. §-a szerinti jogkövetkezményét a szerződésnek csak erre a részére kell alkalmazni. A felperes az elsőfokú bíróság által elbírált elsődleges keresetével a szerződésszegésre alapított kárfelelősség szabályai alapján érvényesített az alperesekkel szemben jogot, amelynek alapjául – az állategészségügyi hatósági bizonyítvánnyal összefüggésbe hozhatóan – azt állította, hogy az I. rendű alperes kárfelelőssége azon a ténybeli alapon áll fenn, hogy a hatósági állategészségügyi bizonyítvány beszerzésére vállalt kötelezettségét nem szerződésszerűen teljesítette. Az érvénytelenség általános jogkövetkezménye azonban, hogy az érvénytelen szerződési feltételre, vagyis az I. rendű alperes tanúsítvány típus alapú állategészségügyi bizonyítvány beszerzésére, kiállítatására vállalt kötelezettségére a felperes jogot nem alapíthatott, ebben a tekintetben a szerződés teljesítését nem követelhetette, következésképpen az érvénytelen kikötésben vállalt kötelezettség elmulasztására, hibás teljesítésére, vagyis az I. rendű alperes szerződésszegésére alapítottan a kárai megtérítését sem követelhetette.

[51] A harmadlagos, a téves tájékoztatásban megnyilvánuló szerződésszegésre alapított keresetet illetően a Fővárosi Ítéltábla abból indult ki, hogy a küldemény hatósági kezeléséhez szükséges okiratok átadása a CMR Egyezmény 11. cikk 1. pontja, valamint a Ptk. 6:259. § (1) bekezdés c) pontja szerint is a feladó kötelezettsége. A fentebb már kifejtettek szerint a fuvarozó és az áru között nincs jogi kapcsolat, ezért a fuvarozónak nem kell ismeretekkel rendelkeznie arról, hogy az adott áru továbbításához milyen hatósági engedélyek szükségesek, amint azok tartalmának megfelelőségét sem kell ismernie, ebből következően a kísérő okmányokra vonatkozóan tájékoztatási kötelezettség sem terheli. A harmadlagos keresete alapjául előadott jogi érvelés azért sem helytálló, mert a CMR Egyezmény 11. cikk 2. pontja az okmányhiányokból adódóan a feladó fuvarozóval szembeni kárfelelőssége alóli kivételként határozza meg a fuvarozó vétkességének esetét. A CMR Egyezmény fenti rendelkezése arra az esetre vonatkozik, ha a fuvarozó érvényesít a feladóval szemben az okmányhiánnyal kapcsolatos kárigényt. Egy adott kárkötelemben a kárfelelősség alóli mentesülés értelemszerűen csak a károkozóra vonatkoztatható, illetve értelmezhető, a felperes harmadlagos keresete alapjául állított kárkötelemben viszont nem a felperes, hanem az I. rendű alperes lehet a károkozó fél, így a felperes mentesülése a saját kártérítési igényét nem alapozhatja meg.

[52] A Fővárosi Ítéltábla ismételten kiemeli: nem volt vitás a perben, hogy az I. rendű alperes vállalta a tanúsítvány típus tanúsítvány beszerzését, melyre a fentebb kifejtettek szerint a fuvarjogviszony keretében érvényesen nem vállalhatott kötelezettséget. A felperes jogállításhoz, az általa érvényesített joghoz a látszólagos halmazatot alkotó mindhárom kereset tekintetében a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 342. § (3) bekezdése szerint kötve volt és ugyancsak kötötték azok a tények, amelyekre a felperes az érvényesíteni kívánt jogát alapította, illetve amelyekből levezette. A felperes megváltoztatott keresete azért nem teljesíthető, mert a másodfokú eljárásban sem adta elő azt a fuvarozást megelőző

okmánybeszerzésére irányuló, a szállítmányozástól, illetve a fuvarozástól elkülönülő jogviszonyt, amelynek megszegésére alapítottnak a kártérítés követeléséhez fűződő jogát érvényesíthette volna, az pedig nem volt vizsgálható, hogy a fuvarozást megelőző okmánybeszerzésre nem vitásan elvállalt kötelezettség a keresettől eltérő ténybeli, illetve jogi alapon megítélhető-e.

[53] Mindezen indokokra figyelemmel a felperes másodfokú eljárásban megváltoztatott keresete az abban előadottak alapján önmagában nem volt teljesíthető, ezért a másodfokú tárgyaláson indítványozott bizonyítás lefolytatására és a felek meghallgatására nem volt szükség. A hatósági határozat nem hagy kétséget afelől, hogy a felperes kutyáinak lefoglalására és karanténba helyezésére – amelyből a felperes a kárait származtatta – nem az állatjóléti követelmények megsértése miatt került sor. A szállítási körülmények a hatósági határozat tartalma szerint csupán a fuvarozás megszakítását és a kutyák menhelyre szállítását, az állatok és kísérő dokumentumaik lefoglalását és azok hatósági állatorvos általi ellenőrzését, azaz a további vizsgálat megindítását eredményezték, vagyis elindították azt a folyamatot, amelynek eredményeként megállapításra került, hogy a szállítmány és benne a felperes kutyái az Európai Unió területére való behozatalhoz szükséges egészségügyi dokumentációval nem rendelkeznek, amely behozatali feltétel abban az esetben sem teljesült volna, ha az állatokat megfelelő körülmények között, az állatjóléti követelmények betartásával szállítják, illetve látják el, ezért a felperes álláspontjától eltérően a szállítási körülmények másodfokú eljárásban való vizsgálatára nem volt szükség. A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel a fentiek körében a bizonyítás elrendelését a Pp. 276. § (5) bekezdése szerint mellőzte.

[54] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[55] Az érdemi döntés megváltoztatására figyelemmel a felperes az elsőfokú eljárásban pervesztes lett, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezéseit megváltoztatva az I. és a II. rendű alpereseket mentesítette a terhükre megállapított perköltség megfizetése alól és a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján, valamint a fellebbezés eredményessége miatt a Pp. 364. §-a szerint alkalmazott 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az I. és a II. rendű alperesek fellebbezési illetékből, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, továbbá (5) bekezdése alapján megállapított első- és másodfokú ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére, amely összeget talált arányban állónak a jogi képviselő által ténylegesen kifejtett munkával.

Budapest, 2024. szeptember 17.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Matosek Edina s.k.

előadó bíró

Dr. Kolozs Balázs s.k.

bíró